

A REPÜLŐ KASTÉLY

Egyszer volt, hol nem vót, hetedhét országon is tunnand vót, volt egyszer egy szegény ember és egy szegény asszony. De nagyon nagy szegénységbe(n) éltek. S dacára annak, hogy olyan szegények vótak, mindég azon tűnődtek, hogy őnekik nem lehetött gyermekük. S az asszon mindég imádkozott Istenhöz, hogy egyszer má(r) űnekik is lönne gyermekük, me(rt) nagyon szerették vóna.

Egy szép őszi napon, amint megy ki a ker(t)be, vót nekik egy almafájuk, amint közel ér a fához, egyszerre csak lepottyan három alma. És amint földet ér a három alma, kettévál az alma, és három egészségös, gyönyörű kis csecsemő termött ott az alma mellett, de mind a három fiúgyermek vót.

Na, meglett osztán a nagy öröm! Nagy örömmel viszi be az apjukhoz:

— Níz(d) csak, apjuk, az Isten megáldott bennünket három makkegészséges gyermekkel!

Elmondja osztán az apának, hogy hogyan történt: amint megy ki a ker(t)be, hát egyszerre csak lepottyan három alma, és három fiúgyermek teröm ott az alma mellett.

Hát osztán most mi legyön a nevük nekik, azon tűnődtek? Hát abba(n) állapodtak meg, hogy Almafi lesz a nevük: első Almafi, második Almafi és harmadik Almafi.

Nahát ezek osztán, a gyerökök, nyötek, nyödögéltek, de egyik jobban, mind a másik. Azt a szomszédok nem tudták megkülönböztetni, hogy melyik az első, melyik a második és melyik a harmadik Almafi. Csak a szülők, azok tudták, a többi egy se, senki.

Hát osztán a fiúk növekedtek. Mikor elérték a tizen-nyolc évet, azt mondja az édősapa egy napon a legöregebbnek, mer(t) egyszerre termettek, szóval ez vót a legöregebb, a második vót a középső, a harmadik a legkisebb. Azt mondja a fiúnak:

— Na, fiam, tizennyolc éved betöltötted, látod, szegénységbe(n) vagyunk, eredj országot-világot próbá(l)ni, és egyszerismind keressé(l) szöröncsét magadnak!

Útravalóul aztán süttött az édősanya neki egy árpacipót, és búcsút vett a szülői háztul és testvéreitül.

Hát megy egész napon által. Estefelé osztán má(r) nagyon el is vót fáradva mög éhözve, ledült az út szélire egy kőre, egy álló kőre. Elővette a tarisznyából az árpacipót, és kezd falatozni. Alighogy pár falatot övött, egyszer ott terem előtte egy igen ősz, öreg ember:

— Adjon a jó Isten jó estét, fiam! — köszönti az öreg embör.

— Megadta az Isten, kedves öregapám.

— Látom, fiam, hogy neköd mögadta, mer(t) jóízűen falatozol. Én már három napja egy betevő falatot sem ettem.

— Elég baj az, kedves öregapám, hogy nem evett. Neköm sincsen sok, de amim van, azt megfellezzük.

Avval a fiú kettétörte az árpacipóját, és felét az öregnek átnyujtotta. Az öreg aztán remek étvággal elfogyasztotta az árpacipót:

— Köszönöm, fiam, hozzám való szivességödet, majd talán én is visszaszolgálhatom. Tulajdonképpen mondjad csak, hogy mi járatba(n) vagy? Különben úgyis tudom, kedves fiam, hogy szöröncsét próbálni jöttél. De hát éppen jó helyre vetődtél. Várd meg, még a kaszáscsillag följön este, és amerre a kaszáscsillag nyele áll, abba az irányba vedd az utadat, ott majd megtalálsz a szöröncsédet! Hanem figyelmeztetlek, fiam, hogy odaérsz majd egy rohanó patakhöz, ahol sebesen sodródik a víz. De csak te egész bátran menj

rá a vízre, ne félj tőle, mer(t) ez egy bűvös patak. És csak menj rá egész bátran, mer(t) mikor ráléptél, akár a szilárd talajon mennél, vagy azon a vízen. Majd mikor közepe tájára érsz annak a folyónak, nagyon szép vízirózsákat fogsz majd ott látni, szebbnél szebb, csábítóbbat. De akárhogy tetszenek is neköd azok a rózsák, le ne szakítsál belülre egyet sem, mer(t) vesztedet okozza! És ha azon átalérsz, a vízön, találsz ottand ezüstrétet, úgyhogy minden szál fű ezüstből van és rózsák. És majd azok is fognak teneköd tetszeni, de világé(rt) le ne szakassz abbul sem egyet sem, mer(t) az is vesztödet okozza. És ha ezön átjutottál szörön-csésén, akkor találsz egy aranyrétet. Ott viszont minden szál fű aranyból van és rózsá. Az is csábító, de abból se szakassz le egyet sem, mer(t) az is vesztedet okozza. És ha ezen átjutottál, ott találod meg a szerencsédet.

Na, az ifjú aztán megköszönte a szíves felvilágosítást az öregnek. Az öreg osztán elbúcsúzott a fiútól és eltűnt, mint a kámfor. Amilyen észrevétlenül odatoppant, olyan észrevétlenül eltűnt a fiútól.

Na, az első Almafi megvárta aztán a csillagok feljövetelet, mert ösmerte a csillagok járását, és azon nyomon, abba az irányba, ahogy az öreg magyarázta, nekiindult az útnak.

Tényleg meg is tanálta osztán azt a rohanó patakot. Habozott a fiú, hogy az öreg talán nem is mondott igazat, hogy a víz hogyan tartaná meg őtet, ugye, de aztán eszébe jutott, hogy az öreg mivel biztatta, hogy csak egész bátran lépjen rá! S gondolta, hogy amit az Isten ád.

Nekiindult és tényleg, mikor az első lépést tette a vízön, egész komolyan vette, mintha szilárd földön járna, talajon. S mikor elérte a folyam közepét, tényleg gyönyörű szép rózsák nyiladoznak, szinte csábító.

— Á — azt mondja —, mit árthat énekköm ez a gyönyörű szép rózsá? Leszakítom, milyen szépen illik ez a gomblyukamba!

És leszakította, beleillesztötte a gomblyukba a rózsát.

Abba(n) a pillanatba(n) hallá változott a fiú, és belecso-bant a bűvös patakba, ott eltűnt.

Itt múlnak az idők, a fiú nem tér vissza, az első Almafi. Megen azt mondja az apa a második Almafinak:

— Na, fiam, rajtad a sor. Eredj te is szerencsét próbálni, és egyszersmint keresd föl bátyádat!

És útra kelt a második Almafi. Éppen azonmód ő is kapott egy árpacipót útravalóul. És hogy, hogy nem, épp azon az útra talált, amelyikön mönt a bátyja. És ű is ugyancsak addig az útig elutazott, arra a helyre, ahol a bátyja alamizsnázott. Azonmód ott termött öelötte is az öreg embör, az öreg ősz embör, és szinte úgy megosztotta vele az árpacipóját, mint az első Almafi, a bátyja. Annak is ugyanazt a magyarázatot adta. Ezt is figyelmeztette ezöktül a bűvös pataktul és a bűvös réttül, hogy le ne szakasszon egy rózsát se, mer vesztét okozza!

— Mer(t) a jó multkor itt járt a bátyád is, és annak is vesztét okozta a leszakított rózsá. Tehát vigyázz te is, kedves öcsém, hogy a bátyádnak a sorsára ne jussál!

Ötöle is az öreg azonmód elbúcsúzott és eltűnt, mint a bátyjától.

Nekiindult aztán a fiú az útnak. Hát aztán ű a bűvös patakon köröszkülment szerencsésen, mert má(r) nyúlt le ő is a vizirózsáért, hogy leszakítsa, de eszébe jutott a bátyja sorsa, hogy ne szakítsa! És bár akárhogy csábították a rózsák, nem szakított le egyet se. Szerencsésen átjutott a folyamon.

Jaj, de mikor odaért az ezüstrétre, tovább nem tudta magát türtöztetni, leszakított egy ezüstrózsát, és betűzte a gomblyukba. Abba(n) a pillanatba(n) egy ezüstgyíkká változott, és elbűjt ott a kövek közt. Most már a két Almafi eltűnt.

Telnek-múlnak az idők, nincs a két fiú. Megen azt mondja a harmadik Almafinak az ödösapja:

— Na, fiam, rajtad a sor. Eredj te is szerencsét próbálni, és keresd föl a két bátyádat!

Hát az is aztán, szegény, útravalóul szinte egy árpacipót kapott. Ő is azon a nyomon ment, amelyen a két bátyja. Ő is aztán ott, azon a helyen, azon a kövön uzsonnázott, ahol a két első bátyjai. Annál is megjelent az ősz öreg ember, szinte azt is köszöntötte az öreg embör.. Az is megszította vele az árpacipót.

— Na, fiam, látom, hogy jószívű vagy — azt mondja —, te talán majd okosabban cselekszöl, mint a két bátyád.

Annak is elmagyarázta ezt a bűvös patakot, rétet, hogy nagyon vigyázzon, nehogy a bátyjai sorsára jusson! Fiú aztán megfogadta az öreg ősz embernek, hogy ő nagyon fogja magát őrizni.

Hát ő is aztán, mikor odaért a bűvös patakhöz, ő is akart szakítani a rózsából, de figyelembe vette az öregnek a tanácsát. Szerencsésen át is kelt a bűvös patakon, az ezüstréten is.

Jaj, de mikor az aranyrétre ért, ott már alig tudta magát türtőztetni, hogy le ne szakítson, mer(t) már nyúlt is érte, hogy leszakítsa, de akkor megen eszébe jutott az öreg figyelmeztetése, és visszatartotta magát, hogy nem szakított le.

Hát aztán hova jutott az aranymezőről? Egy pusztá homoksivatagra.

— Na — azt mondja —, igazán jól mondta az öreg, hogy itt megtalálom a szerencsémet, mer(t) itt aztán éhen pusztulok! Se fű, se fa, semmi nem látszik, semminek semmi nyoma.

Nagy búsán aztán nekiindult az utnak. Amíg bírja az éhségöt, addig mögy, mer(t) úgyis itten éhön kell neki elpusztulni ezön a homoksivatagon.

Hát aztán három nap, három éjjel mindég utazott éhenszomjan, má(r) közel vót a végkimerüléshöz. Egyször mög-

lát messziről egy borzasztó nagy házat. Hát ottan talán lesz lakó is annál a háznál? Talán odáig még el bír jutni az éhségtől?

Hát mikor odaér a házhoz közel, csodálkozik, hogy egy ablak sincs rajta, azon a borzasztó nagy palotán. Csak egy ajtó van rajta.

— Mindegy, amit az Isten ad!

Benyit a szobába. Hát egy rettenetes nagy terömbbe jutott, amint kinyitotta az ajtót. Dacára annak, hogy egy ablak sem vót rajta, olyan fényösség vót bent, hogy az valami csoda! Hát amint ott körülnéz, ott vannak az asztalok sorba(n). Odaér az első asztalhoz, van rajta egy tál kása, és egy kis ezüsttáblácskán írja, hogy aki ezt a kását megeszi, az soha többet ki nem élözik.

Nagy étvággal aztán hozzáfogott, be is kebelezte a tál kását. Mikor bekebelezte, tényleg úgy érezte, hogy ő soha ki nem élözik, úgy jóllakott, mer(t) azt diktálta ez a tábla, hogy ez a kása, ez a tündérok kásája, és aki ebből eszik, az soha többet ki nem élözik.

Megy a második asztalhoz. Azon meg van egy üveg folyadék. Azon is ott van egy aranytábla az asztalon az üveg mellett, és azt írja, hogy ez az ital a tündérok itala; aki ennek az üvegnek a tartalmát megissza, az soha többet meg nem szomjazik.

Megitta az italt. Hát olyan jólesött neki, hogy tényleg azt hitte, hogy ő többet soha nem kívánja az italt.

Megy a harmadik asztalhoz. Azon meg egy kis tálacskán van valami kenőcsféle. Azon is van a tálca mellett egy gyémánt táblácska és írja, hogy ez a kenőcs, ez a tündérok kenőcse, és aki evvel bekeni a testét, az ezer ember erejével bír.

Megy aztán a negyedik asztalhoz. Ott van egy kard, és a kard mellett szinte ott van a fölirat egy gyémánt-táblácskán, hogy ez a legyőzhetetlenség kardja, aki ezt oldalára

csatolja, az ne féljen semmiféle ellenségtől, mer(t) ez a kard a tündérok kardja.

Megy az ötödik asztalhoz. Ott szinte van kenőcsféle. Ott is van egy táblácska, akire föl van írva, hogy aki evvel a szömeit bekenyi, az mindent lát, le a mélységbe, a föld gyomrába, mer(t) ez a láthatóság zsírja. Szinte a tündérek zsírja.

Most jutott eszébe, hogy ő mekkora nagy birtoknak jutott a tulajdonába, hogy az öregnek igaza vót, mer(t) mikor bekente magát avval a kenőccsel, hát szinte érezte, hogy borzasztó erővel bír. És mikor a szömet is bekente avval a kenőccsel, s a szobába nízött le a padlóra, hát ott is látott a föld gyomrába(n) sok mindenféle szörnyetegöket.

Na, mivel aztán ki vót ű nagyon merülve, most már jól evött is, ivott is, lefeküdt a padlóra. Azon nyomban mindjárt el is aludt.

Hogy meddig aludt, ű azt nem tudja, csak a rettenetös nagy zúgásra ébredt fel. Azt hitte, hogy talán a ház omlik össze, olyan nagy moraj, zúgást hallott. Kiszaladt a szabadba, s nézelődik jobbra-balra, hogy mi az a nagy zúgás? Egyszer aztán níz föl a levegőbe, hát egy gyönyörű szép repülő kastélyt pillantott meg. S annyira elbámult arra a repülő kastélyra, hogy az utolsó pillanatba(n) vötte figyelmbe, hogy egy gyönyörűségös szép lány ül kint az erkélyen. És abba(n) a pillanatba(n) halálosan beleszeretött abba a lányba. És ű azt fogadta magába(n), hogyha életébe kerül is, de ű fogja késérni azt a repülő kastélyt. Addig nem nyugszik, amég azt a repülő kastélyt meg nem találja, mer(t) most már nem kell félni az éhségtől sem, sem a szomjúságtul. Most már bátran nekiindulhat az útnak.

Hát megy, mendegél aztán abba az irányba, amerre látta a kastélyt repú(l)ni. Utóbb aztán eltűnt a láthatárrul a repülő kastély. Ű csak aztán ugy vaktábul barangolt.

Hát teljes három hónapig utazott. Egyszer beért a tündérországba. Úgyhogy a fákon a levelek, mint van a kör-

möci húszkoronás aranyak vótak level helyött. Patakoknak egyik felén tej fojt, a másik felén meg tokaji bor. Szóval ott minden mesés vót abban az országban.

Egy napot má(r) utazott a tündérországba(n), odaér egy házhoz. Táncmulatság vót, gyönyörű szép lányok táncoltak ott körbe. Jelzöm, ú is csinos fiatalembör vót. És odavegyült ú is a társaság közé, s táncolt ott a tündérlányokkal.

Na, mikor aztán vége lett a mulatságnak, érdeklődött, hogy nem-e hallották hírét annak a repülő kastélynak, de nem tudtak neki utbaigazítást adni.

Megen csak szegény nagy szomorúan nekivette az irányt, maga se tudta, hogy merre, csak ment. Hát amint megy, mendegél, egyszer azon veszi észre magát, hogy beért egy nagy erdőbe. Kiszemlélt magának egy szép nagy terebélyös fát. Mivel már este is vót az idő, nagyon el is vót fáradva, gondolta, hogy ott kipiheni a testi fáradalmait. S lefeküdt hanyatt a fa alá, és spekulált, hogy hát meddig köll űneki még barangolni, még ú azt a repülő kastélyt megtalálja?

Közbe(n) aztán álomba merült, de keves ideig aludt, mer(t) kakaskukurikulásra lett figyelmes. Ugyan honnan van ez a kakaskukurikulás ebbe(n) a rettenetös erdőbe(n)? Amint tűnődik, ismét kukurikul a kakas. Néz föl a fára, hát a feje fölött a kinyúló ágon ott ül egy aranytarajú kakas. És még mondja elég hallható hangon ez az Almafi:

— Ej, aranytarajú kakas, neköd is valami nagy bánat nyomhatja a szívedet, hogy ilyen szomorúan kukurikulsz!

— Bizony — azt mondja —, földi halandó, elég szomorú az én helyzetöm.

— Hát mért, ha szabad kérdezmem? Talán segíthetnék a bajon.

— Nem hiszöm — azt mondja —, földi halandó, hogy te tudnál az én bajomon segíteni.

— De csak monddj egész bátran, aranytarajú kakas! Ne félj tőlem, én nem bántlak. Gyere le a fáraul, és panaszold el a bajaidat!

Kakas aztán nekibátorodott, lerepült a fáru az Alma-fihoz:

— Azér(t) elmondhatom, de úgysem segíthetsz rajtam. Tudod, én szerelmes vótam egy tündérlányba. És az ármányosság tündére is szerelmes vót abba a lányba. De énhozám a lány jobban húzott, mint az ármányosság tündéréhez, és jegybe(n) is vótunk már a menyasszonyommal. Már elkészültünk az esküvőre, mikor valami bűvös vízzel engöm beföcskendözött és elátkozott, hogy örökké viseljem ezt a kakasalakot. És ezt az aranytarajt azért adta, hogy mégis külömség legyön a rendes kakasok és köztem.

— Hát — azt mondja —, mégis mondd el, hogy hogyan tudnám én visszaszörözni neköd azt a röndös alakodat?

Azt mondja:

— Ármányosság tündérének a kertjébe(n) van egy kút, és az a kútba(n) bűvös víz van. Ha onnan tudnál hozni egy pohár vizet, és háromszor engömet beföcskendözné(l), anélkül, hogy én nem vönném észre, figyelembe, akkor visszanyerném az előbbeni alakomat. Csakhogy aztat őrzí tizenkétfejű sárkány, azt a kutat, és oda nem lehet bejutni, mer(t) az észre vesz mindön kis neszt, és fölfali az embört.

De a fiú bátor vót a legyőzhetetlenség kardjával, de ő ezt az aranytarajú kakasnak nem árulta el, hogy ő minek a birtokában van.

— Csak azt mondd meg — azt mondja —, hogy hol találhatnám én aztat meg, azt az ármányosság tündéerkertjét?

Nem tudott fölvilágosítást adni, hogy hogyan nyerheti ő vissza a micsodát. Azt mondja, hogy:

— Van egy hegy, egy beszélő hegy, és abba(n) a hegybe(n) van egy márványtábla. És azt aki megláthatná, hogy mi van arra fölírva, hogy el tudná olvasni, hogy hogyan nyissa meg annak a hegynek a torkát, mer(t) az beszél emberi hangon.

Azt mondja:

— Az is az én bajom, csak mondd meg most azt, hogy hogyan tudok én odamenni?

— Törjél le — azt mondja — a tarajombul egy darabot!

— Azt má(r) nem, hogy neked fájdalmat okozzak!

— Könyörgöm az Isten szerelmére, csak törjél le egy darabot belüle, ne törődj az én fájdalommal!

Na, a fiú aztán akkor egy darabot letört a tarajából.

— Dobd föl eztet a levegőbe, és ez a taraj mindenütt meg előtted. Ez lesz a vezető. És ha helyszínre értök, akkor majd ez a csillagalak meg fog állni. Erről tudod, hogy helyszínen vagy. A többi már a te bajod.

Hát úgy is lett. Letört aztán, mondom, egy darabot. Tényleg egy csillagalak van előtte, és az megy olyan három méterrel előtte és az vezeti.

Három nap, három éjjel mindég mentek. Odaértek egy nagy erdőhöz, s az erdő közepin vót egy magas hegy. A csillagalak megállt. Mast tudta az Almafi, hogy helyön vannak, kitűzött helyön.

Amint níz le a hegy gyomrába, hát tényleg ott megtalál(l)ta a táblát és aki ... az van ráírva, aki a hegynek a torkát meg akarja nyitni, annak a saját erejéből kell fölhozni tizenkét szál fenyőt az erdőből, szagos fenyőfát, és azt máglyába rakni, meggyujtani! És mikor az uto(l)só szikra kialszik, akkor a hegynek a torka megnyílik.

Na, aztán mi vót úneki az? Fogta és tüvestül szaggatta ki a fenyőfákat, és megcsinálta a máglyát, alágyujtott szépen. Gyönyörű szép illat áradt a fenyőből. Na, mikor aztán tényleg az uto(l)só sziporka is kialudt, mer(t) aztán nagy tűz vót ebbül a tizenkét szál fenyőből, egyszer csak mély, dörgő hangon megszólal a hegy:

— Mit kívánsz, te földi halandó, aki saját erőd által fölhoztad a tizenkét szál fenyőt, rózsafenyőt, és avval megnyitottad a torkomat? Mondd, hogy mit kívánsz tülem!

— Semmit! Mast csak azt mondd meg, hogy merre van az ármányosság tündérének a kertje?

Hát ű aztán mondta neki, hogy kelet felé tartson mindég! S akkor így a taraj megen csak megindu(l)t, ez a vezető. Három hétig éjjel-nappal mindég utaztak.

Mikor odaértek a kerthöz, éppen tizenkét órára értek oda, délbe(n). Hát mikor beér a ker(t)be... miko(r) a kerthöz értek, a csillag megállt szinte. Bemén a ker(t)be. Tényleg ott űrzi tizenkétfejű sárkány a kutat. Mikor meglátta, hogy belép, már ordít a sárkány, csak úgy rög bele az egész kert! Úgyhogy az ármányosság tündére éppen a déli álmát aludta, még az is fölrettent az ordítózásra. De figyelőmbenem nem vötte, mer(t) gondolta, hogy valami madár repül ott bent, és azér(t) ordít a sárkány.

De a fiú aztán, mikor közelődött hozzá, hát okádta a tüzet a sárkány, s kirántotta kardját a fiú, és egyszerre három fejét levágott a sárkánynak. Magátul működött a kard, úgyhogy négyszeri vágásná(l) a tizenkét fej lehullott, de a sárkány ordított veszettül. Úgyhogy mikor az utósó megmaradt három fejét vágta le a sárkánynak, akkor nyitotta be a kertkaput az ármányosság tündére, mer(t) nem birt nyugodni, hogy tényleg hát mér(t) ordít az ő sárkánya annyira? És akkor látta, hogy ez a fiú vágja le a sárkánynak az utolsó három megmaradt fejét. Persze a fiú ki vót merülve, amint a tüzet okádta, ugyebár, reá. Figyelembe se vette, hogy ármányosság tündére űtet megkötözte, és bedobta űtet a pincébe:

— Na öcsém — azt mondja —, majd három hét mulva találkozunk.

Hát ű aztán a pincébe(n) ocsúdott föl, a fiú, hogy hát tulajdonképpen hol van ő. De őneki sötétség nem vót, mer(t) ő mindönt látott. Hát aztán ű fütyörészett, oda se neki, hogy ű le van zárva, mert hát nem félt a szomszóságtul, semmitül.

Három hét multán elmén aztán az ármányosság tündére,

most már úgyis ez éhen pusztult. A szolgálkkal megrakatta a máglyát, hogy a hulláját majd elégeti az Almafinak.

Mikor megy a pincéhez közel, hát hallja, hogy nagyba(n) fütyöresz az Almafi. Csudálkozik az ármányosság tündére, hogy még mindég van kedve fütyörészni, három hét után is étlen-szomjan.

— Na — azt mondja az ármányosság tündére —, te földi halandó, ha éhen nem pusztultá(l) el, én má(r) gondó(l)tam, hogy rég elpusztultá(l), hogy a hulládat kell elégetni. Hát vedd tudomásul, hogy elevenen égetlek el.

No, de az Almafi sem vót ám rest, elkapta az ármányosság tündérét, és megkötözte kezét-lábát, és vitte, mint egy pelyhet ki az udvarra.

— Tudod-e — azt mondja az ármányosság tündérének —, hogy aki másnak vermet ás, maga esik bele? Hát vedd tudomásul, hogy engömet holtan akartá(l) elégetni, hát én mög mos(t) tégöd elevenen égetlek el.

És elégette ott a máglyán, és hamuját meg nekieresztette a szélnek. Azúta terjedt el az ármányosság az egész világon. Na aztán kerített egy korsót, megmerítötte aztán abba(n) a bűvös patakba(n), és útnak indult. A csillagja még mindég várta.

Hát aztán utaztak megen vissza három hétig, éjjel-nappal mindég mentek, még odaértek az erdőbe. A csillag megen eltűnt.

— Na — azt mondja —, eltűntél? Úgyis el vagyok má(r) nagyon fáradva, álmos is vagyok, hát majd lepihenünk.

Hát aztán virradtig aludt. Virradtkor aztán fölébredt, megen a kukurikulásra. Hát aztán:

— Gyere le a fárul — azt mondja —, aranytarajú kakas!

Leröpül aztán a fárul az aranytarajú kakas:

— Na — azt mondja —, jártál-e szerencsével? — kérdezi a kakas.

— Sajnos — azt mondja —, nem segíthetök, nem tudtam hozzájutni.

De ő csak eztet azért(t) mondta, hogy ne vegye figyelembe, hogy ő be akarja föcskendözni.

Mikor aztán szomorkodik az aranytarajú kakas, ő előveszi észrevétlenül a korsót, és háromszor beföcskendözi észrevétlenül űtet. Visszakapta aztán az előbbi alakját. Hát egy daliás, csinos fiatalembör termett az Almafi előtt. Na, aztán az aranytarajú kakas átölelte az Almafit, megcsókó(l)ta és megköszönte neki az életmentést.

Akkor mondja az Almafi:

— Tudod-e, hogy a menyasszonyoddal mi történt?

— Nem tudom, mer(t) én már akkor el vótam varázsó(l)va.

— Én kérdeztem a hegytől, hogy hol van a menyasszonyod, és azt mondta, hogy a tengerben van egy üveghegybe zárva. Hogy mast az a tenger hol van, azt rád bízom, te talán tudod, az a te országodban van. Én nem tudom, hogy merre húz az a tenger.

Azt mondja:

— A tengert tudom én, hogy hol van, de ki láthat oda le a tenger fenekére? Hugyan találjuk mi azt meg?

— Azt csak bíz(d) rám! Menjünk mindjárt, induljunk utnak!

No, azt mentek egy darabig gyalogosan. Tehát annak a tündérnek két szárnya is vót, mint afféle többi tündérnek.

— Tudod mit, Almafi? — Mer akkor aztán bemutatkoztak, mikor aztán visszanyerte a tündér is az alakját. — Röpülünk — azt mondja —, ülj föl a hátamra, és én repülök veled!

— De — azt mondja az Almafi, hogy: — én neköd terhedre leszök.

Azt mondja:

— Nem számít semmit. Ahol elfáradtam a röpüléssel, ott ismét leszállunk, és megyünk gyalog.

És egy jó ideig repültek. És akkor gyalog folytatták ismét az útjukat. Három nap, három éjjel mindég baran-goltak, hol gyalog, hol röpülve.

Egyszer aztán odaértek a tengőr szélire.

— Na — azt mondja a tündér —, itt vagyunk, Almafi, a tengörnél. De mit ér az nekünk, ha nem láthassunk a vízbe?

— Csak bízd rám, tündér barátom — azt mondja. — Hanem most jó lesz repülnünk a tengőr közepin, hogy lát-hassak a két partig.

Hát aztán repültek pár kilométert a tengőr fölött. Egy-ször mondja aztán Almafi, hogy:

— Nyomon vagyunk, tündér barátom. Nem csodálom, hogy el akarta rabolni tüled az ármányosság tündére a menyasszonyodat, mer(t) valami gyönyörű szép!

— Hát te azt látod, barátom?

— Igen, látom. Most fészülködik az üveghögybe(n).

— Szálljunk le a partra!

— Hanem — azt mondja — most nem segíthetök raj-tad. Ez mast terajtd áll, tündér barátom, hogy hogyan vehessük ki a vízből, mer(t) én nem möhetök le a vízbe.

— Az a fő, csak ha láttad, hogy itt van. A többit majd én elintézem.

Lehajul azt a vízbe, belekiált a vízbe a csukahalnak, mivel az a legügyesebb úszó hal. Szóval mondja aztán a csukahalnak, hogy az összes halak . . . a birodalombul szedje össze a halakat! Ezt az üveghögyet innen a tengörbül emel-jék föl a vízszínre!

No, csuka aztán bejárta a halak birodalmát. Nem telik bele jó negyedóra, emelkedik föl a hegy. Látja az Almafi, hogy a hegy mozog, emelik föl a hegyet. Mire már annyira jöttek, hogy láthatta a tündér is a hegyet a vízben:

— Hanem mast — azt mondja — hogyan szabadítsuk ki a hegybül? Összetörjük? Összedarabolja a menyasszo-nyomat is.

Azt mondja az Almafi:

— Fő, hogy majd valami ügyel-bajjal kiszabadítsunk.

Mikor már aztán a halak annyira fölemelték, hogy az Almafi megfoghatta azt az üveghegyet, egyetlen rántással partra teremtötte, és egy ökölcsapással kettétörte az üveget, úgyhogy sértetlenül kiszabadult belüle a tündérkisasszony.

Na, akkor aztán nagy örömmel összeölelkeztek. Azt gondolták, hogy az életbe(n) sohase találkoznak együtt a vőlegény meg a menyasszony.

Épp abba(n) a pillanatba(n) arra szállt egy sólyommadár, mikor ezök ott ölelgetőztek. És a fiú észrevette, a tündérfiú, ezt a sólyommadarat (kérte), hogy röpjön haza, vigye a hírt tudomásul édesanyjának, hogy itt meg itt, ebben az irányban vannak, és küldjön értük fogatot, mer(t) űk ugyan repülni tudnak, de az Almafi nem tud, hogy mentül előbb hazaérhessenek!

Meg is érkezett aztán a fogatuk. Négy rénszarvas húzta a kocsit, az aranyhintót. Beültek mind a hárman, és elutaztak a tündérlakhoz. Aztán meglett a nagy öröm. Fiú aztán bemutatta az édesanyjának, hogy ez a fiú mentötte meg a varázslat alól űtet is, menyasszonyát is. Az Almafít aztán megvendégelték. El akart aztán búcsúzni, de a tündérfiú aztán nem engedte, hogy:

— Maradjál itten, barátom, a mennyegzőmön!

Három nap mulva megtartották a mennyegzőt. Gondolta aztán az Almafi, hogy az a három nap nem számít, vagy négy nap. Tündérlakodalomban még úgyse vót, legalább életében egyszer lesz tündérlakodalomban. Ő vót aztán mint tanú az esküvön. Vót azt a világon minden, szebbnél szebb nők, de ő aztán nem tudott szerelmes lenni senkibe, mint csak abba a repülő kastélyos kisasszonyba.

Mikor aztán elmú(1)t a lakodalom, akkor azt kérdezi a tündérfi Almafítól, hogy tulajdonképpen mi az ű utazásának a célja. Ez aztán elmagyarázta neki, az Almafi, hogy ő mit keres: repülő kastélyt. Azt mondja, hogy nem hallot-

ta-c a hírit, kérdezi a tündérektől. — Bocsánat, hogy még nem hallotta repülő kastélynak a hírit?

— Hát — azt mondja —, tudod mit, Almafi? — Te énrajtam segítettél, lehet, hogy én is még segítségedre lehetök. Utazzunk együtt a fölkeresésére!

El is mentek aztán, szóval útnak indultak mind a ketten. Hát akkor is csak úgy utaztak, hol röpű(l)tek, hol gyalogosan. Teljes három hétig mindig utaztak.

Egyszer is éppen röpű(l)tek a tengör fölött, bajártak hetvenhét országon keresztül, ugye, tenger fölött, mondom, röpű(l)tek. Hát messze távolba(n) az Almafi megpillantotta azt a repülő kastélyt. Figyelmezteti aztán a barátját, hogy abba az irányba röpjön, mer(t) ott látja már a repülő kastélyt, éppen feljűk tart.

Hát aztán még három nap, három éjjel röpű(l)tek, még összetalálkoztak a kastéllyal, mer(t) olyan messze ellátott ez az Almafi. Tényleg aztán meglátták ottand a kisasszonyt az erkélyön akkor is.

— Mast hugyan jussunk észrevétlenül ahhoz a kisasszonyhoz?

Azt mondja az Almafinak:

— Tudod mit, barátom? Fölrepülök a kastély fölé, és leereszködünk az udvarba. S én az udvarban leeszlek tégedet a hátamrul, és akkor majd a szobákon keresztül hozzájutunk.

Azt mondja az Almafi:

— Ne gyere velem! Te maradjál kint az udvaron!

— Na jó — azt mondja —, kint maradok. Majd örködök, ha valami veszély fenyeget, segítségödre leszek — azt mondja neki a tündér.

Hát aztán sorra járja a szobákat. Tényleg rá is talál(l)t arra az erkélyre, ahol kint ült a kisasszony. Sírt aztán a kisasszony, éppen sírdogál ottan, mikor odatoppant ez az Almafi. Azt mondja:

— Szivemnek szép szerelme, miér(t) sírsz?

Azt mondja a kisasszony:

— Hogyne sírnék, mikor ide vagyok láncolva ehöl a kastélyhol, és három éve má(r), miúta itt ülök, ideláncolva.

Akkor nézi az Almafi, hát tényleg egy erős láncsal oda van láncolva keze-lába a kisasszonynak. Ő aztán fogta, me(r) nagy lakatok vótak rajta, a láncon, tudja, akivel oda vótak lakatolva, lecsupá(l)ta* kezérül-lábáru(l) a láncot, és ledobta a mélybe. Nem kereste a lakatnak a kulcsát, hogy van-e vagy nincs?

— S mondd meg most, szivemnek szép szerelme, hát hogyan, mi módon kerültél ide, erre az elátkozott kastélyra?

Akkor mesélje el aztán a lány, hogy:

— Én egy királynak a lánya vagyok. És édesapám ki-ment vadászatra a közeli erdőbe, és nem ejtött semmiféle vadat. Már útból a vadászatról amint tér vissza, egy szörnyeteggel talá(l)kozott. És ő fogta a nyilát, és belelűtt a szörnyetegbe. S a szörnyeteg akkor mondta apámnak, hogy eztet drágán fogja megfizetni, amér(t) űtet megsebesítötte, mer(t) akárhugyan vigyáz — azt mondja —, el fogom vinni az egyetlenegy leányát.

Király aztán, mint király, ugy-e, rendelkezett sok katonasággal. Hogyan birna egy királyi kastélyhoz hozzájutni egy szörnyeteg, ugy-e, mikor ott van az a sok testőrség? De apám ezt neköm nem adta tudomásul, hogy mi történt, csak látom naprul napra, hogy apám nagyon búsul. És hiába ostromoltunk kérésünkkel, búsulásának okát nem árulta el előttünk. Már apám errül mög is feledközött, mer(t) ez időbbe tellett, gondolta, hogy a szörnyeteg úgyse váltsa be a szavát.

Egy szép napon aztán a királyi ker(t)be kilógtam sétálni, mer(t) jelzöm, apám nagyon őrzött, mindön lépten-nyomon kísézőkkel jártam. És hogy, hogy nem, és a kísézőktül el-lógtam, így egyedül mentem le a ker(t)be. És mire lettem

* leverte, letépte.

figyelmes? Egy nagy zúgásra. Mire körültekintettem magamat, hogy miféle zúgás, erre lettem figyelmes, a repülő kastélyra. És láttam szömlátomást, hogy a kastély csak igényöst száll oda le hozzám. (Ak)kor közvetlen egy méterre leszáll a földszinthez, kiugrott belüle egy szörnyeteg, és engöm nyalábjába kapott, és behozott ide a kastélyba. Mire magamhoz jöttem kábultságombul, itt talál(tam) magam ezön a helyön. És kezdetben nem vótam én ideláncolva, úgyhogy szabadon járhattam én a kastély lakosztályába(n), de a szörnyeteg napiröndön, mindönnap egyszer találkoztam vele, fölkeresött és ostromó(l)t a szerelmével, hogy legyen a felesége. De én nem fogadtam el az ostromlását, és akkor ideláncó(l)t ehhez az erkélyhez. De gorombán nem bánt velem, nem hiányzott semmim, csak nem járhattam szabadon. És máig is mindönnap megjelenik és kérdezi, hogy meggondoltam-e már magamat? De ha ítéletnapig röpkölünk, akkor sem tudok neki ajánlatot adni, mer(t) az egy olyan csunya szörnyeteg, hogy rettenetes! Az elképzeltetlen!

Hát azt mondja:

— Hol találhatnám én meg azt a szörnyetegöt?

Azt mondja:

— Száz szobából áll ez a kastély, és ő a századik szobában tartózkodik. Valószínű, most alussza déli álmait. Hanem van itten pince a vár . . . szóval a kasétlynak, és tudomásom van róla, hogy van neki erősebb italja. És eredj le, mer(t) most alszik. Valószínű, hogy alszik, mer(t) ilyenkor aludni szokott. És igyál az italjából, akkor le fogod őtet győzni, mer(t) roppant erővel bír ez a szörnyeteg.

Meg is talál(l)ta azt a pincét. Tényleg ott van egy akós hordóban ital. Ő aztán nem keresött poharat, semmit, fogta az akós hordót, és egy nagyot ivott belőle. Hát tényleg úgy érezte, hogy az izmaiban az erek kipattannak, olyan erőt érzött magába(n), mivel már úgyis ezer embőr erejével rendelkezett előzőleg már. Na, majd aztán most megkeresi a szörnyetegöt!

Hát mikor a hetvenedik szobába elért, akkor már hallotta a nagy hortyogást. Na, aztán megy a hortyogás irányába, hát ott vót a szörnyeteg. Mikor belépett, hát tényleg férfi létére is elijedt tőle, olyan csúf alak volt. Na, aztán mos(t) mit csináljon vele? Alva nem akarta őtet megtámadni, mer(t) gyávaság vóna alvó emberre támadni. Megrugta fekvőhelyén:

— Ébredj, szörnyeteg!

Fölébred a szörnyeteg, dörzső(l)te a szömét. Lássá, hogy egy földi halandóval van dolga, egyszerű embörrel.

— Hogy mersz te az álmomban háborgatni?

— Úgy, hogy kettőnk közü(l) egyiknek pusztú(l)ni kell — azt mondja az Almafi.

— Na, jól van — azt mondja. — Látom, hogy derék ember vagy a talpadon — azt mondja neki a szörnyeteg. — Bátor fickó vagy. Hát mindjárt próbára megyünk.

Vót ottan egy métermázsa vasgolyó. Szörnyeteg azt mondja:

— Melyikünk tudja evvel a vasgolyóval körösztültörni a falat, ez lesz a nyertes.

Azt mondja neki az Almafi:

— No, dobjál te előbb, szörnyeteg!

Szörnyeteg fogta aztán azt a golyót, fé(l) kézzel belevágta a falba, úgyhogy félig a golyó belement a kastély falába. Gondolta a szörnyeteg, hogy az Almafi még meg se tudja a földtül emelni, nemhogy el tudja dobni.

Na, aztán az Almafi nem vót röst, kikapta a falbul a golyót, úgy belevágta, hogy körösztültütötte a falat, és le-esött az udvarba a golyó. Akkor bámú(l)t aztán a szörnyeteg, hogy hát nem akármilyen embörrel van ám dolga!

— No, látom — azt mondja a szörnyeteg — hogy derék, erős embör vagy. Mos(t) lemegyünk az udvarra birkózni.

Hát aztán össze is fogóztak az udvaron, úgyhogy az Almafi kilencszáz embör erővel birkozott, a szörnyeteg két-

száz embör erejével. Az Almafít úgy vágta oda a fő(l)dhöl, hogy majd széjjelmállott.

No, aztán valami nagy nehezen az Almafi föltápáskodott a földrű(l). Összeszögte magát ezerötszáz embör erővel, a szörnyeteg ezerkétszáz embör erővel birkozott. Úgy vágta a földhöz Almafi a szörnyetegöt, hogy palacsintává mállott, kiadta a gonosz lelkét.

Ezt a tündér mind onnan nézi fölülrül a levegőbül, mer(t) akkor röpű(l)(t). Már éppen le akart szállni, hogy az Almafi odavágta a földhöz. De éppen leszállt, látta, hogy az Almafi fölébred. Így nem ment segítségére.

Na mast aztán az Almafi rohant föl az erkélyhöl, amint a lányt hagyta:

— Na, szivemnek szép szerelme — azt mondja neki az Almafi, a lánynak —, ásó, kapa és a nagyharang választ el bennünket egymástul! Én is már két éve, miúta bolyongok utánad.

Elmesélte aztán Almafi, hogy hogyan, mi módon látta ötet meg, hogy röpű(l)t a kastéllyal. Lány is aztán bele-szeretött, mint életmentőjébe. Ő meg hát amúgy is csinos gyerek vót, az Almafi. Szóval egymásnak hűséget esküdtek ott a kastélyon, a repülő kastélyon. A tündér az meg kíséri őket a kastélyon, fönt a levegőben, ugy-e.

Hát azt kérdözi az Almafi a lánytól, a királykisasszonytól, mer(t) akkor má(r) tudta, hogy kivel van dolga, hogy hugyan lehetne ezt a kastélyt megállítani, mer(t) hát nem röpülhetnek a világ végéig?

Azt mondja a lány, hogy ő már nézte. A kastélynak a két oldalán ki van növe egy rendes szárnyalak, de hogy hogyan tudná ezt megállítani, azt a szárnyat, hogy ne mozogjon, arrú(l) nem tudott magyarázatot adni a lány, a királykisasszony.

Azt mondja a fiú:

— Ha másképp nem lehet, elvágom a két szárnyát, akkor le kell neki esni.

Hát amint ott diskurálnak az erkélyen, látja az Almafi messziről valami városfélét. Mondja aztán a királykisasszonynak:

— Szivemnek szép szerelme, én látok messziről egy várost. És a kastély, amint látom, abba az irányba tart. Mast várunk, még közvetlen közel érünk a városhoz, és akkor vágjuk el a szárnyát.

De amint közelebb érnek a városhoz, azonmód a kastély is mindég lejjebb-lejjebb ereszködik, úgyhogy annyira leereszködött már, hogy három-négy méter különbség van a föld és köztük. Kirántotta kardját az Almafi, és egy csapással levágta az egyik szárnyát és azután a másik szárnyát a kastélynak. És közvetlen a királyi kastélynál esött le a kastély, de már akkor alig vót két méter magasan a földtől. A sors úgy hozta, hogy éppen a királyi kastélynál szálltak le, de közvetlen.

Még a lány odavót három évig, az egész város fekete gyászba ború(l)t. Mindönkinek a házánál fekete zászlót kellett kitönni éjjel-nappal. S olyan szigorú rendeletet adott ki a király, hogy még mosolyogni sem vót szabad senkinek se, mert akit rajta fogtak, hogy a száját legkissebbet is mosolyra húzta, az fejvesztes lett.

És a király erre a zúgásra figyelmes lett, hogy miféle zúgás? Amint mennek ki az udvarra, hát akkó(r) lássák, hogy a kastély! Na, meglett aztán az öröm, mikó(r) látták, hogy a lányuk ugrott ki egy fiatal, daliás embörrel!

Na, aztán akkor mindjárt a lány a szüleinek bemutatta a völegényét, hogy ez vót az ű életmentője.

Gyász aztán mindjár(t) megszűnt a városban. Király kiadta rendeletbe, hogy mindenki (a) gyászt vonja vissza és örvendjön!

Megtartották aztán az esküvőt. Nagyszerű lakodalmat csaptak.

Még most is élnek, ha meg nem haltak!